

693 1. Beh. af Forstl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878.

694

Den varsler ingenlunde uheldigt. Theatret har jo før haft Overflud og været i Stand til at oplægge ikke smaa Kapitaler ved Hjælp af sin egen Virksomhed. Det er min Overbevisning, at noget lignende vil kunne gjentage sig i Fremtiden. Da jeg er kommen til at omtale Theatret, vil jeg ogsaa nævne de Bemærkninger, som det ærede Medlem for 3die Kreds (S. Andersen) her ligeoverfor gjorde angaaende Kjøbenhavns Kommunes Deltagelse i Udgiften til Theatrets Opførelse. Der bemærkede det ærede Medlem, at Kjøbenhavn havde faaet Grund — og det er rigtig, — ikke Bygningen; men da nu det ærede Medlem havde læst dette i Loven, er det dog beklageligt, at han ikke tillige har læst, at Kjøbenhavns Kommune har afgivet en anden Grund uden Bederlag, og det en Grund paa c. 4,000 □ Alen ud mod Kongens Nytorv, der ikke er uden al Værdi; har Kommunen faaet Noget, saa har den givet Noget igjen, og naar man nævner det One, maa man for Jultilstandigheds Skyld i ethvert Tilfælde ikke undlade at nævne ogsaa det Andet.

Jeg vender efter denne lille Digression tilbage til de af det ærede Medlem for 9de Kreds (N. Rasmussen) fremsatte Bemærkninger angaaende et andet Spørgsmaal, nemlig de Midler, som under § 9 Nr. 3 foreslaas indbragne i Fonds under Navn af Stiftsmidler. Saaledes staar der. De Yttringer, det ærede Medlem brugte i denne Forbindelse, lade mig ane, at det ærede Medlem ikke er bekendt med, at Stiftsmidler ikke er nogen Opfindelse af mig. Det er en meget gammel Ting. Det er en stor Mængde og betydelige Midler, der bestyres af Stiftsforigheden og føre Navn af Stiftsmidler, og under disse Midler høre meget betydelige Kapitaler, der vedrøre Geistlighedens Lønning, Midler i det Hele taget, der ere henlagte til Geistlighedens Lønning. Naar der f. Ex. sælges fra en Præstegaard et Stykke Jord, og der derpaa indbetales Noget kontant, gaar det til Stiftsmidlerne. Dersom det bestemmes, at et Embede skal deles, og at der skal samles Kapital for at tilvejebringe en Præstegaard m. v., gaar det, der opsamles paa den Maade, ind i Stiftsmidlerne for senere igjen derfra at udbetales. Det er altsaa store Midler, der høre herunder, og de ere ingenlunde grundlagte af mig. Det, jeg har foreslaaet i den Henseende, følger fuldkomment et Spor, Fortiden har banet. Jeg er gaaet noget videre i den Retning, end Andre have gjort før mig, men Sagen er i det Hele ikke noget Nyt. Nu bemærkede det ærede Medlem, at

dersom man vedtog det, som findes under denne Konto, under § 9 Nr. 3, saa vilde det i Virkeligheden ikke være noget Nyt. Det ærede Medlem henviste saa til Bispetiender, og det er en ganske unegtelig Sag, at de staa endogsaa i samme Paragraf, og at der er opført ved Siden af, paa en anden Paragraf: Udgifter til Bispelønninger med Undtagelse af Lønningen til Aarhus Biskop, idet hans Tiender endnu ikke ere indbragne. Det fandt det ærede Medlem var et Præcedens, der maatte berettigede til, hvad der nu staar paa Finantslovsforlaget; men det ærede Medlem har ikke fulgt denne Sag ganske nøjagtigt, thi ellers vilde han ikke have fundet deri, hvad han tror at have fundet. Det er saaledes undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed, at Inddragningen af Bispetienderne i sin Tid er sket paa Foranledning af Bispen selv, der ønskede, paa Grund af de lave Sædpriser, at blive fri for Uvissheden i Indtægten og at faae fast Bederlag i Stedet, og at dette vedtoges af Rigsdagen paa Finantsloven, men vel at mærke som en midlertidig Foranstaltning, aldrig som en endelig. Ivertimod; netop for dette, at det er en midlertidig Foranstaltning, foreligger der en udtrykelig Votering af Rigsdagen. Men saa mente det ærede Medlem, at vi havde dog saa ofte behandlet Lovforslag angaaende Geistlighedens Lønning, og at under disse Forhandlinger var den Mening trængt igjennem, at der handlede om Statsmidler. Ja, ganske rigtig, deri skal jeg paa ingen Maade modsigte det ærede Medlem, og jeg tror ikke, at der er Nogen, som vil modsigte ham i dette Stykke; men dersom det ærede Medlem nu noget senere havde overtanke, hvad der laa i Forhandlingen om disse Lovforslag, saa vilde han upaatvivlelig være blevet opmærksom paa, at i disse Lovforslag var ogsaa anvist den Vej, ad hvilken Rigsdagen skulde udgive sin Meddelagtighed i Styrelsen af disse Midler. Det var Loven om Geistlighedens Lønning, der betingede disse Midlers Inddragelse under Rigsdagens Omraade, men under Forhandlingerne om Loven forelaa der forskellige Meninger om, hvorledes der skulde forholde sig med Opbevaringen af disse Midler, navnlig om de skulde indbrages i Statskassen. Det, der nu her foreligger paa § 9, er en Afgjørelse af Spørgsmaalet om Midlerne til Geistlighedens Lønning i et meget betydningsfuldt Punkt, en Afgjørelse, der træffes, uden at Sagen behandles i sin Helhed, og en Afgjørelse derhen, at disse Midler skulde følge den